

A KERESZT LÁBÁNÁL

ifj. Bartha Sándor

Uram, itt állok előtted
véres, durva, alig gyalult
kereszted előtt.
Döbbenten állok és nem
akarom elhinni azt,
hogyan ide juttattalak.

Emlékszem a koszos jászolodra,
a düledező istállóra,
bölcsekre, pásztorokra...
Mindenre emlékszem, Uram.
Úgy éreztem akkor, hogy
végre megtörtént a csoda.
Elhittem, hogy megszületett
a szabadító, Izrael szabadítója.
Láttalak később a Jordánnál,
az Olajfák hegyén, a templomban,
- elárulok, kissé furcsáltam a dolgot -
de még akkor sem gondoltam,
hogyan ilyen korai lesz a halálod.

Uram, én csalódtam.
És sírtam is,
amikor láttalak, hogy halálra keresnek,
majd láttam, hogy cipeled a véres keresztet.
Ez nagyon fájt.
De mégfájóbb volt rájönni arra,
hogyan ide juttattalak.
Pedig én csepp vagyok a tengerben,
és mégis a hóhéroddá váltam,
mert vad szenvedéllyel
'feszítsd meg'-et kiáltottam.

Most itt állok kereszted előtt.
Próbálok jóvá tenni vétkeimet,
de nem lehet... elvégeztetett...
Nem tehetek mást; elfogadom
lesújtó bűnérzetemet - keresztemet.
Tudom, a Tiéd fájdalmasabb
és sokkal nehezebb.
Tudom, a célod magasztosabb
és tetteiddel örökre magadhoz láncoltad
teremtényedet... bűnös gyermekedet.

Ó bocsásd meg,
hogyan a hóhéroddá váltam.
Irgalmaid lehellete érintse szívem.
Kegyelmed gazdagságából
áradjon rám is.
És támadj fel,
támadj fel bennem, Krisztusom.
Kelj életre, kérlek, e poredényben.

Forrás: www.keresztenydalok.hu